

[Holger Eriksen.]

ikke har kunnet imødekomme alt, hvad de bad om, som egentlig har haft det på samme måde som de lærere, jeg her har talt om, dengang arbejdsforhandlingerne og arbejdskonflikten stod på?

Selvom jeg naturligvis beklager, at det ikke er lykkedes finansministeren at få tilslutning fra alle, er det min opfattelse, at han gennem sit lovforslag har taget hensyn til alle grupper i den udstrækning, det var forsvarligt, og jeg anbefaler på min gruppes vegne lovforslaget til vedtagelse.

Arnth Jensen: Det var med nogen forbauselse, jeg læste lederartiklen i „Social-Demokraten“ for i dag. Jeg ved ikke, om den er skrevet i anledning af behandlingen af dette lovforslag. Hvis det er tilfældet, kunne jeg rigtignok fristes til at tro, at det indeholder noget, som opmærksomheden skal bortledes fra.

Artiklen, som jeg henviser til, fortæller indledningsvis noget om konfliktsituationen mellem arbejdsgivere og arbejdere og berører derved også venstres og de konservatives stilling dertil, men den går videre, og med den højtærede formands tilladelse vil jeg gerne citere nogle linier. Der står følgende:

„For disse partier“ — altså venstre og de konservative — er den forskelsløse bekæmpelse af arbejdernes krav simpelt hen en tradition, som ikke volder dem skrupler. Men sagen har dog — som folketingsmand Kaj Bundvad rigtigt har påpeget — også en anden side: at de to partiers og deres presses ubetingede støtte til arbejdsgivernes nej-politik ikke bare har været en kamp mod de fagorganiserede arbejdere, men i virkeligheden også mod alle lønmodtageres interesser. For det er jo sandheden, at arbejdernes overenskomstresultater normalt er retningsgivende for både tjenestemænd og funktionærer, med andre ord, at der heller ikke var blevet noget til dem, hvis det var lykkedes den med venstre og kon-

servative allierede arbejdsgiverforening at hindre fagbevægelsen i at opnå forbedringer.“

Trods slutbemærkningerne tror jeg imidlertid, at finansministeren havde været nødt til at indkalde tjenestemændene til forhandling nu i april måned, fordi den midlertidige lov udløber. Jeg vil overfor denne artikels tendens på det bestemteste benægte, at mit parti skulle være et så umenneskeligt parti, som det her er fremstillet. Jeg ved ikke, om socialdemokratiet i øjeblikket har brug for det, men jeg synes, at det er et mærkeligt tidspunkt at komme med et sådant udfald på.

Hvad angår tjenestemændene, der jo er statens lønmodtagere, og hvis løn folkettinget alene har indflydelse på, vil jeg gerne spørge, hvad det er, man her sigter til. Er det lønningsloven af 1946, som blev gennemført af venstre-regeringen, og som af alle tjenestemænd blev modtaget med tak, ja, som endog blev betegnet som den bedste tjenestemandsløvslov, man hidtil havde fået, eller er det loven af 1948, den lov, som også indgår i forhandlingerne i dag? Må jeg spørge: Tilsluttede vi os dem ikke fuldtud? Jeg ved ikke af, at vi havde nogen indvending at gøre derimod. Eller er det nivelleringsloven af 1952 med overgang til procentbasis, et princip, som vi i allerhøjeste grad er tilhængere af, og som vi ønsker ført videre? Er det den, der sigtes til, eller hvad er det?

Jeg har sagt det før, men det synes jo nødvendigt at gentage det nu, at vor stilling overfor tjenestemandstanden er den, at vi ønsker den bedste og den dygtigste tjenestemandstand, fordi samfundets voksende administration må varetages af folk, som forstår deres kram; vi tror også, at vi har en sådan tjenestemandstand, som virkelig kan sine ting, og som også gerne vil udføre arbejdet. Vi er også klar over, at vil vi have en sådan stand, må disse folk både lønmæssigt og arbejdsmæssigt behandles således, at de med glæde udfører arbejdet — men jeg føjer til, at det også